

Arrest

nr. 162 235 van 17 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat VERSTRAETEN loco advocaat D. VAN EENOO en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van R.R.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Siyah Petaw in het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak. U bent een sjitische moslim en Qizilbash van etnie. U ging tot de elfde klas naar school. Daarna ging u in de leer bij een kleermaker, waar u ten tijde van het talibanregime werkte.

Na de val van het talibanregime volgde u de opleidingen drukwerk die het Duitse bedrijf Heidelberg aanbood. Omdat de opleidingen u goed lagen, volgde u vier maal een cursus van zes maanden. Daarna ging u aan de slag in de Afghaanse afdeling van Heidelberg. In het begin werkten jullie voor de drukkerij

van een orgaan van mensenrechten. Van 1385 (2006) tot 1391 (2012) hadden jullie een contract bij het Ministerie van Defensie. Jullie waren verantwoordelijk voor het uitbouwen van de drukkerij, het leveren van de machines, het opleiden van de mensen en het onderhouden van de machines. Vanaf 1391 (2012) hadden jullie een contract bij het bureau van de cartografie, een onafhankelijk orgaan dat verantwoording aflegt aan het presidentieel paleis en bevoegd is voor het analyseren en opstellen van zowel geografische als militaire kaarten in Afghanistan. Opnieuw waren jullie verantwoordelijk voor het opstarten van de drukkerij, de installaties, het opleiden en het onderhoud. Tijdens de week verbleef u in Kabul en sliep u in het kantoor. U ging iedere week of om de twee weken op donderdagavond naar uw dorp in Wardak.

In 2015 werd u twee maal door de taliban benaderd om hen bij te staan in de jihad door hen de kaarten van de dienst cartografie te geven. De eerste keer werd u dit nog op een vriendelijke doch dwingende manier gevraagd. U vertelde hen dat u geen toegang had tot die informatie en u het hen niet voor 100% kon beloven. U sprak met niemand over dit voorval. Toen u twee weken later opnieuw werd tegengehouden en deze kaarten niet voor hen had meegebracht, werd u door twee talibs naar hun commandant gebracht. Daar werd u geslagen en beledigd. U zei dat u niet wist welke kaarten u voor hen moest meebrengen. Er werd een geweer op uw borst gericht. U smeekte de commandant om u vrij te laten en zei dat u er alles aan zou doen om hen die informatie te bezorgen. U werd opnieuw vrijgelaten maar met het dreigement dat ze u overal in Afghanistan zouden vinden en dat ze uw kinderen zouden ontvoeren om deel te nemen aan hun strijd. U ging naar huis, vertelde niets aan uw echtgenote en ging meteen slapen. De volgende dag ging u naar Kabul om na te denken over wat u zou doen. Uiteindelijk ging u langs bij uw oom die een dokterspraktijk in Kabul heeft. U vertelde hem alles wat er was gebeurd en samen met uw oom en nog een ander familielid besloot u dat u Afghanistan moest verlaten. Enkele dagen voor uw vertrek liet u uw echtgenote en kinderen naar Kabul komen. U bracht uw echtgenote op de hoogte van de gebeurtenissen en van het feit dat jullie het land moeten verlaten. Jullie reisden via Iran, Turkije, Italië en Frankrijk naar België. Na een reis van ongeveer één maand kwamen jullie op 2 juni 2015 in België aan. U vroeg samen met uw echtgenote R.M. (O.V. 8.072.487) de volgende dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een werkbevestiging van Heidelberg, twee certificaten, tien foto's, een badge en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Volgende vaststellingen wijzen er immers op dat aan uw asielmotieven slechts weinig geloof kan worden gehecht.

Vooreerst moet er op gewezen worden dat uw verklaringen over uw reactie op de bedreigingen van de taliban weinig geloofwaardig zijn. Na uw eerste ontmoeting met de taliban beseftte u dat u door de taliban bedreigd werd. Ze wisten wie u was, waar u woonde, waar u werkte en vroegen heel expliciet dat u met hen zou samenwerken door hen de kaarten te overhandigen. U was niet van plan om met de taliban samen te werken en u wist dat mensen die weigeren met de taliban samen te werken onthoofd worden. Ook had de taliban u een werknemer van de overheid genoemd (CGVS 27/8/2015 p.5,6; CGVS 13/7/2015 p.14). Desalniettemin nam u naar aanleiding van uw eerste ontmoeting met de taliban geen enkele maatregel om u te beschermen. Integendeel, u ging schijnbaar zorgeloos verder met uw leven. U ging terug naar uw werk in Kabul, lichtte niemand in over het voorval en keerde twee weken later terug naar huis waar u op weg naar de boomgaard een tweede ontmoeting met de taliban had (CGVS 27/8/2015 p.6; CGVS 13/7/2015 p.15,18). Gevraagd waarom u het in de geschetste context naliet om maatregelen te nemen om u of uw familie te beschermen, antwoordt u dat de talibs tijdens de eerste ontmoeting niet zo'n serieuze toon aansloegen en niet letterlijk zeiden wat de gevolgen zouden zijn indien u weigerde. Ook dacht u dat u het verzoek van de taliban misschien kon afkopen door 'usher' te betalen. Aangezien uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u zelf goed genoeg wist hoe de taliban optrad, kan niet aangenomen worden dat u zich liet misleiden door hun minder vijandige toon tijdens het eerste gesprek. Uw uitspraak dat u door de mildere toon minder onder de indruk was van de vraag van de taliban spreekt u even later ook zelf tegen wanneer u zegt dat u heel erg bezorgd was en dat er verschillende rampscenario's door uw hoofd spookten naar aanleiding van uw eerste gesprek met de taliban. Uw these dat u dacht dat u de taliban geld kon aanbieden in ruil voor de kaarten is dan ook weinig aannemelijk. U heeft geen aanwijzingen dat de taliban haar zeer specifieke eis zou laten vallen in ruil voor geld aangezien uw vergelijking tussen uw situatie en die van de gewone boerenbevolking die door de taliban om steun werd gevraagd niet opgaat (CGVS 27/8/2015 p.6). Evenmin werkte u de piste van het afkopen van de vraag uit. Zo had u geen idee van het bedrag dat u de taliban zou aanbieden en evenmin maakte u geld vrij met dat doel (CGVS 27/8/2015 p.6). Dat u zich geconfronteerd ziet met een zeer expliciete vraag om samenwerking van de taliban zonder dat u ook maar een stap neemt om de

gevolgen van een weigering af te wenden, terwijl u er zich van bewust bent dat een dergelijke ongehoorzaamheid met de dood bestraft wordt, is allerm minst geloofwaardig.

Het mag ook verbazen dat u geen maatregelen nam om uw familie te beschermen nadat u de ernst van de situatie ten volle beseftte. Hoewel u de dag na uw tweede ontmoeting met de taliban direct naar Kabul terugkeerde en er bij uw oom introk, liet u uw vrouw en kinderen pas tien tot twaalf dagen later naar Kabul overkomen. Nochtans had de taliban expliciet gedreigd dat ze uw kinderen ging meenemen om te vechten in haar jihad indien u niet wilde samenwerken (CGVS 27/8/2015 p.7; CGVS 13/7/2015 p.16). Uw bewering dat uw vrouw en kinderen in die periode hun bewegingsruimte tot het huis en de omringende velden beperkten, wordt overigens tegensproken door uw vrouw (CGVS 27/8/2015 p.7). Zij zegt dat uw kinderen ook in de dagen voor hun verhuis naar Kabul naar school bleven gaan en de twintig minuten tot de school overigens te voet aflegden (CGVS M. 27/8/2015 p.2). Uw verklaring dat uw kinderen enkel in het huis en de onmiddellijke omgeving mochten komen, is blijkbaar onjuist (CGVS 27/8/2015 p.7). Dat uw kinderen ondanks de ernstige bedreigingen van de taliban hun dagelijks leven gewoon voortzetten, is zeer verwonderlijk. Uit uw relaas is immers gebleken dat de taliban veel precieze informatie bezat over uw identiteit, uw tewerkstelling en uw exacte verblijfplaatsen. Dat u in deze omstandigheden uw vrouw en kinderen in uw huis liet en hen zo aan de taliban blootstelde, is weinig geloofwaardig. Uw verklaring dat de taliban naar jullie op zoek zou zijn gegaan als u uw familie verhuisde kan niet overtuigen (CGVS 27/8/2015 p.7). Daar u slechts een korte tijd in de miljoenenstad Kabul ondergedoken leefde in afwachting van jullie vertrek naar Europa weegt dit risico geenszins op tegen de reële mogelijkheid dat de taliban hen in uw dorp kwam opzoeken.

Voorts moet er op gewezen worden dat het voorgestelde optreden van de taliban allerm minst aannemelijk is. U vertelt dat de taliban uw ontkenning dat u een overheidsfunctie bekleedde en dat u geen toegang zou hebben tot de gevraagde kaarten niet geloofde. De talibs maanden u aan om er alles aan te doen om hen die informatie te geven en zeiden u dat u daardoor kon bewijzen dat u mee wilde vechten tegen de ongelovigen. U zei dat u hen niets definitiefs kon beloven maar dat u zou zien wat in uw mogelijkheden lag. Ze lieten u gaan en benadrukten dat ze u dit deze keer vriendelijk hadden gevraagd en u hadden uitgenodigd om hen te helpen maar waarschuwden u ook voor de gevolgen indien u dit niet zou doen (CGVS 13/7/2015 p.15). U verder gevraagd of er na deze eerste ontmoeting afspraken werden gemaakt omtrent de overdracht van de kaarten verklaarde u dat er niets concreets werd afgesproken: ze hadden u gevraagd om die kaarten te brengen, u had ontkend dat u een overheidsfunctie had en had gezegd dat u zou zien wat u kon doen (CGVS 13/7/2015 p. 18). Dat de taliban dit allemaal zo op zijn beloop zou laten gaan, klinkt eerder ongeloofwaardig.

Twee weken later zou de taliban u in jullie boomgaard opnieuw hebben benaderd. Twee talibs vroegen u of u de kaarten bij zich had, u zei dat dit niet zo was waarop u meteen naar twee commandanten werd gebracht (CGVS 13/7/2015 p. 15). Daar werd u opnieuw naar de kaarten gevraagd en werd u geslagen en uitgescholden. U repliceerde dat u niet wist welke kaarten u moest meebrengen, dat er wel 500 kaarten worden gedrukt. De talibs zeiden dat u wel slim genoeg was om te weten welke kaarten ze nodig hadden, waaronder kaarten van de politie en van het leger. Het is opmerkelijk dat de taliban het aan u zou overlaten om uit te maken welke kaarten er voor hen belangrijk en nuttig zouden zijn. Nochtans wist de taliban al van bij jullie eerste ontmoeting waar u werkte en dat er overheidskaarten en geheime kaarten worden gedrukt. Dat de taliban opnieuw op een dergelijke nonchalante manier hiermee om zou gaan, kan geenszins overtuigen.

Verder is het zeer opmerkelijk dat u na deze tweede ontmoeting, nadat u werd geslagen, uitgescholden en er een geweer op uw borst werd gericht, toch opnieuw werd vrijgelaten. U beloofde de taliban dat u er alles aan zou doen om hen die informatie en materialen te bezorgen. Ze bedreigden u dat u niet moest denken dat u ergens heen kon vluchten en dat ze uw kinderen zouden meenemen naar de oorlog. Ditmaal vroeg de taliban wanneer u die kaarten zou hebben, u had hen verteld dat het misschien binnen de twee weken zou zijn. De taliban stond erop dat u de kaarten binnen de twee weken zou hebben maar uit uw verklaringen blijkt dat er opnieuw helemaal geen afspraken of regelingen omtrent de overdracht van deze gevoelige informatie werden gemaakt (CGVS 13/7/2015 p. 16). Het is opmerkelijk dat de taliban hier niet zou aan denken aangezien het voor u een risico inhoudt om met dergelijke kaarten rond te lopen. U gaf zelf aan dat als u met dergelijke kaarten door de overheid zou worden tegengehouden u voor landsverraad zou worden veroordeeld en levenslang in de gevangenis zou worden opgesloten (CGVS 13/7/2015 p.15). Indien u voor de taliban werkelijk zo belangrijk zou zijn en ze de informatie die u hen zou kunnen bezorgen werkelijk zo waardevol zouden vinden, kan worden verwacht dat ze hier op een uiterst voorzichtige manier zouden mee omgaan.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u geen sympathie heeft voor de taliban, u heeft dit zeker nooit geuit. Bijgevolg is het opmerkelijk dat de taliban net u zou benaderen om hen kaarten te geven (CGVS 13/7/2015 p.14, 20). Rekening houdend met het feit dat u geen banden heeft met de taliban en nooit uw sympathie voor hen of hun werkwijze heeft geuit, is het bijgevolg ongeloofwaardig dat de taliban ervan uit zou gaan dat u hen zou helpen. Er kan worden verwacht dat de taliban beroep zou doen op mensen

die hen welgezind zijn om er zeker van te zijn dat ze correcte kaarten in handen krijgen. Uit dit alles blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgestelde modus operandi van de taliban.

Verder dient ook de oorzaak van de vervolging door de taliban in vraag te worden gesteld. Uit uw verklaringen blijkt dat de door u gestelde problemen zouden zijn voortgevloeid uit uw tewerkstelling bij het bureau van de cartografie, waar u veelvuldig in aanraking kwam met de geheime kaarten van het leger, de politie en de staatsveiligheid. Vooreerst moet er op gewezen worden dat u tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen aflegt over uw tewerkstelling bij de Dienst Cartografie. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u tot aan uw vlucht dagelijks naar de Dienst Cartografie diende te gaan om de werknemers van deze dienst op te leiden. Het omgaan met de drukpersen was immers een complex gegeven, zo verduidelijkte u (CGVS 13/7/2015 p.10). Tevens legde u een certificaat neer waarin u op 11/10/1393 (01/01/2015) door de Dienst Cartografie bedankt werd voor uw bewezen diensten en waarin u veel succes gewenst werd in de toekomst [de Perzische datum 11/10/1393 werd in het attest verkeerdelijk omgezet tot 30/02/2013]. Als u er tijdens uw tweede gehoor op gewezen wordt dat dit certificaat erop lijkt te wijzen dat op 1 januari 2015 uw samenwerking met de Dienst Cartografie werd beëindigd, vertelt u dat destijds het opleidingsprogramma inderdaad gedaan was (CGVS 27/8/2015 p.2). U bevestigt dat de werknemers van de Dienst Cartografie na anderhalf jaar volledig opgeleid waren (CGVS 27/8/2015 p.2). Deze uitspraak gaat geheel in tegen uw eerdere verklaring dat u tot aan uw vlucht dagelijks op de Dienst Cartografie aanwezig was om de werknemers op te leiden. Deze tegenstrijdigheid schaadt het geloof in uw voorstelling van uw werk bij de Dienst Cartografie. U stelt nu dat, hoewel de werknemers geen vorming meer nodig hadden, u nog steeds dagelijks in de drukkerij van de Dienst Cartografie aanwezig diende te zijn. Niet alleen u maar ook nog twee à drie mekaniekers van uw bedrijf ASAP bleven elke dag op post in de drukkerij (CGVS 27/8/2015 p.2). Jullie enige taak was het onderhouden van de zes geleverde machines, eventuele defecten repareren en producten te vervangen (CGVS 27/8/2015 p.2). Dat u, een projecteider, samen met twee à drie techniekers dagelijks present moesten zijn in de drukkerij om zes nieuwe drukpersen te onderhouden, is weinig aannemelijk. Gevraagd hoe jullie jullie dagen vulden verduidelijkt u dat er verschillende soorten onderhoud zijn, nl. wekelijks, maandelijks, halfjaarlijks en jaarlijks (CGVS 27/8/2015 p.2). De suggestie dat de verleende garantie ook gewaarborgd was als uw bedrijf gecontacteerd kon worden bij een defect, zonder dat jullie steeds met een team aanwezig dienden te zijn, doet u af als "ook een mogelijkheid" (CGVS 27/8/2015 p.2). Uw markante tegenstrijdige verklaring en het daaropvolgende onaannemelijke beeld van uw tewerkstelling bij de dienst Cartografie na de beëindiging van de opleidingsperiode wijst erop dat u geen juiste voorstelling geeft van uw tewerkstelling bij de Dienst Cartografie.

Evenzo kan er niet aangenomen worden dat u gedurende uw werk in de drukkerij van de Dienst Cartografie in aanraking kwam met kaarten die geheime informatie bevatten. Zo zegt u veelvuldig dat u in aanraking kwam met kaarten van de politie en het leger waarvan de informatie gecodeerd was (CGVS 27/8/2015 p.3,4). Als u gevraagd wordt te beschrijven hoe de gecodeerde informatie op de kaarten eruit zag, blijkt dit voor u een onmogelijke opgave. Uw bewering dat u zeer geregeld in aanraking kwam met geheime kaarten die hun informatie in gecodeerde vorm weergaven zonder dat u in staat bent het uitzicht van de gecodeerde info enigszins te beschrijven, is niet geloofwaardig (CGVS 27/8/2015 p.5). Als u gevraagd wordt wat er dan door de kaarten van het leger in beeld gebracht wordt, kan u enkel zeggen dat er op de kaarten checkpoints staan aangegeven (CGVS 27/8/2015 p.4). Dit enige element dat u kan vertellen over de legerkaarten wekt verbazing. Checkpoints zijn immers allesbehalve vaststaande gegevens in een regio, maar wijzigen daarentegen in functie van de actuele veiligheidssituatie. Dat deze informatie op de kaarten gedrukt wordt, zorgt voor een zeer beperkte houdbaarheid van de kaarten. Als u hiermee geconfronteerd wordt slaagt u er niet in een verklaring te bieden (CGVS 27/8/2015 p.4). Evenmin kan u verklaren waarom de dienst Cartografie de kaarten van het leger drukte. Het leger beschikt immers zelf over een goed uitgewerkte drukkerij, waar u in het verleden nog gewerkt heeft (CGVS 27/8/2015 p.4). U vertelt immers dat u voor uw bedrijf 25 drukpersen leverde aan de drukkerij van het ministerie van defensie en dat u de medewerkers van het ministerie van defensie opleidde op het vlak van cartografie (CGVS 13/7/2015 p.8,9). Dat u drukpersen leverde aan het ministerie van defensie en haar medewerkers opleidde in het afdrukken van kaarten terwijl het leger nadien haar geheime kaarten door de drukkerij van de dienst Cartografie laat drukken, is allerm minst aannemelijk. De geheime kaarten van de politie zijn kaarten die de inplanting van de politiekantoren in de wijken weergeven, zo verklaart u (CGVS 27/8/2015 p.3,4). Van de schaal van deze kaarten heeft u dan weer geen idee (CGVS 27/8/2015 p.4). Evenmin heeft u er een idee van wat er geheim was aan deze kaarten van de politie. U kan slechts herhalen dat ze geheime codes bevatten (CGVS 27/8/2015 p.4). Als u uiteindelijk gevraagd wordt wat de geheime kaarten van groter belang maakt dan de op het internet beschikbare kaarten van Afghanistan komt u terug op de geheime gecodeerde informatie (CGVS 27/8/2015 p.5), die u echter in het geheel niet kan beschrijven, zoals hierboven reeds werd vermeld (CGVS 27/8/2015 p.5). Bovenstaande bevindingen ondermijnen sterk uw

bewering dat u doorheen uw werk voor ASAP in aanraking kwam met geheime kaarten. Daar dit aspect een cruciaal element is in uw asielrelaas wordt het geloof in uw asielmotieven zwaar geschaad door deze vaststelling.

Tenslotte merkt het CGVS met betrekking tot het document waarin Heidelberg uw werkactiviteiten bevestigt het volgende op. U stelde dat u op 12-13 hamal (1-2 april) een eerste keer werd bedreigd. Twee weken later zou u een tweede keer zijn bedreigd. Daarna nam u een week verlof en regelde u uw vertrek. U verklaarde ongeveer één maand onderweg te zijn geweest en u kwam op 2 juni 2015 in België aan. U stelt dat u pas na uw aankomst in België uw collega N.M. heeft gecontacteerd om documenten en foto's op te sturen. U bevestigt nogmaals dat deze werkbevestiging pas werd opgemaakt nadat u in België was aangekomen, want u had voor uw vertrek tot uw aankomst in België geen contact opgenomen met uw collega's (CGVS 13/7/2015 p. 6-7, 19-20). Rekening houdend met deze chronologie mag het echter verbazen dat het document de datum van 15 april 2015 draagt. Deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaring dat dit document pas na uw aankomst in België werd opgemaakt enerzijds en de uitgiftedatum (die erop wijst dat het stuk werd opgemaakt toen u in Afghanistan verbleef) anderzijds, duidt eerder op een gepland vertrek en doet sterk twijfelen aan de bewijswaarde van het stuk.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. Evenmin kan er aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan enkel omwille van uw vroegere werkzaamheden vervolging zou kennen of ernstige schade zou oplopen. In de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 wordt melding gemaakt van de risicogroep van de "Civilians Perceived as Supporting the Government or the International Community". In de UNHCR Guidelines wordt evenwel uitdrukkelijk gesteld dat de beschermingsnood van deze categorie asielzoekers afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Er moet worden vastgesteld dat er in uw dossier geen aanwijzingen zijn dat u louter omwille van uw tewerkstelling voor ASAP een beschermingsnood heeft. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u als werknemer van ASAP, een privébedrijf dat drukpersen levert, slechts zijdelings betrokken was bij de Afghaanse overheidsinstanties (CGVS 13/7/2015 p.8,9). Als installateur, opleider en uiteindelijk projectleider bij het leveren van drukpersen bekleedde u geen functie die bij terugkeer naar Afghanistan de bijzondere interesse kan wekken van een vervolgende partij (CGVS 13/7/2015 p.8-10). Te meer daar uit bovenstaande opmerkingen moet besloten worden dat u niet met gevoelige informatie in aanraking kwam. Daarnaast moet er opgeworpen worden dat er naast uw bedrieglijk bevonden asielrelaas nergens uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van uw werkzaamheden problemen kende in Afghanistan. Tot slot moet er gewezen worden op de vaststelling dat u over een redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de Afghaanse hoofdstad, zoals hieronder aangetoond wordt. Het gegeven dat u zonder problemen te hebben gekend gewerkt heeft voor ASAP, dat u slechts zijdelings met de overheidsdiensten in aanraking kwam, dat u een weinig prominente functie bekleedde en dat u zich kunt vestigen in Kabul, laten niet toe te besluiten dat u louter omwille van uw werkzaamheden een beschermingsnood zou hebben. Er moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van

uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met

een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent immers een volwassen man, die elf jaar school heeft gelopen (CGVS 13/7/2015 p.7). U bent het lezen en schrijven in het Dari machtig en u beheerst ook de tweede landstaal, het Pashtou (CGVS 13/7/2015 p.5). Daarnaast heeft u ook een zekere kennis van het Engels (CGVS 13/7/2015 p.8). Vanaf 1385 (2006) werkte u in Kabul voor het bedrijf ASAP. Aan uw jarenlange tewerkstelling in Kabul houdt u niet alleen relevante werkervaring maar ook tal van professionele contacten over (CGVS 27/8/2015 p.5). U werkte niet alleen bijna tien jaar in de hoofdstad, u verbleef er ook tijdens de week (CGVS 27/8/2015 p.5). U bent derhalve zeer vertrouwd met de stad Kabul en heeft er een vrienden- en kennissennetwerk kunnen ontwikkelen. Vanuit België heeft u nog steeds contact met een vriend die deels in Kabul verblijft en die u uw stavingstukken opstuurde. Voorts moet er opgemerkt worden dat u in Kabul over een oom beschikt die er een dokterspraktijk uitbaat. Voor uw vertrek uit Afghanistan werden u en uw gezinsleden door deze oom opgevangen en hielp hij u bij het regelen van uw reis naar Europa (CGVS 27/8/2015 p.7; CGVS M. 27/8/2015 p.2; 13/7/2015 p.16). Uw bewering dat deze oom u niet zou steunen bij terugkeer naar Afghanistan kan bijgevolg niet geloofd worden (CGVS 27/8/2015 p.7). Er kan redelijkerwijs aangenomen worden dat de oom bij wie u met uw vrouw en kinderen logeerde u ook zal ondersteunen indien u zich in Kabul zou vestigen. Als u gevraagd wordt welke problemen u voorziet indien u zich zou vestigen in de stad Kabul verwijst u naar uw asielaanvraag en meldt u dat u geen eigendom heeft in Kabul (CGVS 27/8/2015 p.7). Zoals hierboven aangetoond kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven en als u gevraagd wordt waarom u geen huis zou kunnen huren in de hoofdstad haalt u enkel opnieuw uw vrees voor de taliban aan (CGVS 27/8/2015 p.7). Uw vrouw ziet naast de bedrieglijk bevonden asielmotieven helemaal geen beletsel voor jullie vestiging in de stad Kabul (CGVS M. 27/8/2015 p.2). Gezien uw werkervaring, uw lange schoolcarrière, uw vertrouwdheid met Kabul, uw netwerk in deze stad en uw financiële middelen moet er op basis van uw verklaringen besloten worden dat Kabul voor u en uw gezin als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden. Derhalve dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u tijdens uw asielaanvraag voorlegt zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Alle documenten hebben betrekking op uw werkactiviteiten bij het bedrijf ASAP en zijn geenszins een indicatie voor de door u beweerde problemen die omwille van uw werkactiviteit zouden zijn ontstaan. Bovendien werd er hierboven reeds op gewezen dat u geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin u het attest over uw werkgelegenheid bij ASAP verkreeg. Deze vaststelling tast de bewijskracht van het stuk aanzienlijk aan. Bovendien blijkt uit het rapport dat aan het administratief dossier werd toegevoegd dat de hoge mate van corruptie in Afghanistan maakt dat valse en vervalste stukken gemakkelijk te verkrijgen zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Ten aanzien van R.M.:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Siyah Petaw in het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak. U bent een sjiitische moslim van de stam Qizilbash. U bent analfabeet. In 1998 trouwde u met R.R. (O.V. 8.072.469) en jullie kregen samen vijf zonen. U stond in voor het huishouden. Uw man werkte als drukker bij het bedrijf Heidelberg. Hij had projecten bij het Ministerie voor Defensie en het bureau voor cartografie. Uw man werd tweemaal door de taliban bedreigd om hen geheime kaarten te bezorgen. Enkele dagen voor jullie vertrek werd u samen met uw kinderen naar de oom van uw echtgenoot gebracht. Daar vernam u de eerste keer iets over de problemen die uw echtgenoot had ervaren. Enkele dagen later verlieten jullie Afghanistan. Jullie waren ongeveer één maand onderweg en kwamen op 2 juni 2015 in België aan. De volgende dag diende u samen met uw echtgenoot een asielaanvraag in.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde elementen als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot R.R.. In de beslissing die uw echtgenoot werd toegezonden en die hieronder hernomen wordt, werd hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Volgende vaststellingen wijzen er immers op dat aan uw asielmotieven slechts weinig geloof kan worden gehecht.

Vooreerst moet er op gewezen worden dat uw verklaringen over uw reactie op de bedreigingen van de taliban weinig geloofwaardig zijn. Na uw eerste ontmoeting met de taliban beseftte u dat u door de taliban bedreigd werd. Ze wisten wie u was, waar u woonde, waar u werkte en vroegen heel expliciet dat u met hen zou samenwerken door hen de kaarten te overhandigen. U was niet van plan om met de taliban samen te werken en u wist dat mensen die weigeren met de taliban samen te werken onthoofd worden. Ook had de taliban u een werknemer van de overheid genoemd (CGVS 27/8/2015 p.5,6; CGVS 13/7/2015 p.14). Desalniettemin nam u naar aanleiding van uw eerste ontmoeting met de taliban geen enkele maatregel om u te beschermen. Integendeel, u ging schijnbaar zorgeloos verder met uw leven. U ging terug naar uw werk in Kabul, lichtte niemand in over het voorval en keerde twee weken later terug naar huis waar u op weg naar de boomgaard een tweede ontmoeting met de taliban had (CGVS 27/8/2015 p.6; CGVS 13/7/2015 p.15,18). Gevraagd waarom u het in de geschetste context naliet om maatregelen te nemen om u of uw familie te beschermen, antwoordt u dat de talibs tijdens de eerste ontmoeting niet zo'n serieuze toon aansloegen en niet letterlijk zeiden wat de gevolgen zouden zijn indien u weigerde. Ook dacht u dat u het verzoek van de taliban misschien kon afkopen door 'usher' te betalen. Aangezien uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u zelf goed genoeg wist hoe de taliban optrad, kan niet aangenomen worden dat u zich liet misleiden door hun minder vijandige toon tijdens het eerste gesprek. Uw uitspraak dat u door de mildere toon minder onder de indruk was van de vraag van de taliban spreekt u even later ook zelf tegen wanneer u zegt dat u heel erg bezorgd was en dat er verschillende rampscenario's door uw hoofd spookten naar aanleiding van uw eerste gesprek met de taliban. Uw these dat u dacht dat u de taliban geld kon aanbieden in ruil voor de kaarten is dan ook weinig aannemelijk. U heeft geen aanwijzingen dat de taliban haar zeer specifieke eis zou laten vallen in ruil voor geld aangezien uw vergelijking tussen uw situatie en die van de gewone boerenbevolking die door de taliban om steun werd gevraagd niet opgaat (CGVS 27/8/2015 p.6). Evenmin werkte u de piste van het afkopen van de vraag uit. Zo had u geen idee van het bedrag dat u de taliban zou aanbieden en evenmin maakte u geld vrij met dat doel (CGVS 27/8/2015 p.6). Dat u zich geconfronteerd ziet met een zeer expliciete vraag om samenwerking van de taliban zonder dat u ook maar een stap neemt om de gevolgen van een weigering af te wenden, terwijl u er zich van bewust bent dat een dergelijke ongehoorzaamheid met de dood bestraft wordt, is allerm minst geloofwaardig.

Het mag ook verbazen dat u geen maatregelen nam om uw familie te beschermen nadat u de ernst van de situatie ten volle beseftte. Hoewel u de dag na uw tweede ontmoeting met de taliban direct naar Kabul terugkeerde en er bij uw oom introk, liet u uw vrouw en kinderen pas tien tot twaalf dagen later naar Kabul overkomen. Nochtans had de taliban expliciet gedreigd dat ze uw kinderen ging meenemen om te vechten in haar jihad indien u niet wilde samenwerken (CGVS 27/8/2015 p.7; CGVS 13/7/2015

p.16). Uw bewering dat uw vrouw en kinderen in die periode hun bewegingsruimte tot het huis en de omringende velden beperkten, wordt overigens tegensproken door uw vrouw (CGVS 27/8/2015 p.7). Zij zegt dat uw kinderen ook in de dagen voor hun verhuis naar Kabul naar school bleven gaan en de twintig minuten tot de school overigens te voet aflegden (CGVS M. 27/8/2015 p.2). Uw verklaring dat uw kinderen enkel in het huis en de onmiddellijke omgeving mochten komen, is blijkbaar onjuist (CGVS 27/8/2015 p.7). Dat uw kinderen ondanks de ernstige bedreigingen van de taliban hun dagelijks leven gewoon voortzetten, is zeer verwonderlijk. Uit uw relaas is immers gebleken dat de taliban veel precieze informatie bezat over uw identiteit, uw tewerkstelling en uw exacte verblijfplaatsen. Dat u in deze omstandigheden uw vrouw en kinderen in uw huis liet en hen zo aan de taliban blootstelde, is weinig geloofwaardig. Uw verklaring dat de taliban naar jullie op zoek zou zijn gegaan als u uw familie verhuisde kan niet overtuigen (CGVS 27/8/2015 p.7). Daar u slechts een korte tijd in de miljoenenstad Kabul ondergedoken leefde in afwachting van jullie vertrek naar Europa weegt dit risico geenszins op tegen de reële mogelijkheid dat de taliban hen in uw dorp kwam opzoeken.

Voorts moet er op gewezen worden dat het voorgestelde optreden van de taliban allerminst aannemelijk is. U vertelt dat de taliban uw ontkenning dat u een overheidsfunctie bekleedde en dat u geen toegang zou hebben tot de gevraagde kaarten niet geloofde. De talibs maanden u aan om er alles aan te doen om hen die informatie te geven en zeiden u dat u daardoor kon bewijzen dat u mee wilde vechten tegen de ongelovigen. U zei dat u hen niets definitiefs kon beloven maar dat u zou zien wat in uw mogelijkheden lag. Ze lieten u gaan en benadrukten dat ze u dit deze keer vriendelijk hadden gevraagd en u hadden uitgenodigd om hen te helpen maar waarschuwden u ook voor de gevolgen indien u dit niet zou doen (CGVS 13/7/2015 p.15). U verder gevraagd of er na deze eerste ontmoeting afspraken werden gemaakt omtrent de overdracht van de kaarten verklaarde u dat er niets concreets werd afgesproken: ze hadden u gevraagd om die kaarten te brengen, u had ontkend dat u een overheidsfunctie had en had gezegd dat u zou zien wat u kon doen (CGVS 13/7/2015 p. 18). Dat de taliban dit allemaal zo op zijn beloop zou laten gaan, klinkt eerder ongeloofwaardig.

Twee weken later zou de taliban u in jullie boomgaard opnieuw hebben benaderd. Twee talibs vroegen u of u de kaarten bij zich had, u zei dat dit niet zo was waarop u meteen naar twee commandanten werd gebracht (CGVS 13/7/2015 p. 15). Daar werd u opnieuw naar de kaarten gevraagd en werd u geslagen en uitgescholden. U repliceerde dat u niet wist welke kaarten u moest meebrengen, dat er wel 500 kaarten worden gedrukt. De talibs zeiden dat u wel slim genoeg was om te weten welke kaarten ze nodig hadden, waaronder kaarten van de politie en van het leger. Het is opmerkelijk dat de taliban het aan u zou overlaten om uit te maken welke kaarten er voor hen belangrijk en nuttig zouden zijn. Nochtans wist de taliban al van bij jullie eerste ontmoeting waar u werkte en dat er overheidskaarten en geheime kaarten worden gedrukt. Dat de taliban opnieuw op een dergelijke nonchalante manier hiermee om zou gaan, kan geenszins overtuigen.

Verder is het zeer opmerkelijk dat u na deze tweede ontmoeting, nadat u werd geslagen, uitgescholden en er een geweer op uw borst werd gericht, toch opnieuw werd vrijgelaten. U beloofde de taliban dat u er alles aan zou doen om hen die informatie en materialen te bezorgen. Ze bedreigden u dat u niet moest denken dat u ergens heen kon vluchten en dat ze uw kinderen zouden meenemen naar de oorlog. Ditmaal vroeg de taliban wanneer u die kaarten zou hebben, u had hen verteld dat het misschien binnen de twee weken zou zijn. De taliban stond erop dat u de kaarten binnen de twee weken zou hebben maar uit uw verklaringen blijkt dat er opnieuw helemaal geen afspraken of regelingen omtrent de overdracht van deze gevoelige informatie werden gemaakt (CGVS 13/7/2015 p. 16). Het is opmerkelijk dat de taliban hier niet zou aan denken aangezien het voor u een risico inhoudt om met dergelijke kaarten rond te lopen. U gaf zelf aan dat als u met dergelijke kaarten door de overheid zou worden tegengehouden u voor landsverraad zou worden veroordeeld en levenslang in de gevangenis zou worden opgesloten (CGVS 13/7/2015 p.15). Indien u voor de taliban werkelijk zo belangrijk zou zijn en ze de informatie die u hen zou kunnen bezorgen werkelijk zo waardevol zouden vinden, kan worden verwacht dat ze hier op een uiterst voorzichtige manier zouden mee omgaan.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u geen sympathie heeft voor de taliban, u heeft dit zeker nooit geuit. Bijgevolg is het opmerkelijk dat de taliban net u zou benaderen om hen kaarten te geven (CGVS 13/7/2015 p.14, 20). Rekening houdend met het feit dat u geen banden heeft met de taliban en nooit uw sympathie voor hen of hun werkwijze heeft geuit, is het bijgevolg ongeloofwaardig dat de taliban ervan uit zou gaan dat u hen zou helpen. Er kan worden verwacht dat de taliban beroep zou doen op mensen die hen welgezind zijn om er zeker van te zijn dat ze correcte kaarten in handen krijgen. Uit dit alles blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgestelde modus operandi van de taliban.

Verder dient ook de oorzaak van de vervolging door de taliban in vraag te worden gesteld. Uit uw verklaringen blijkt dat de door u gestelde problemen zouden zijn voortgevloeid uit uw tewerkstelling bij het bureau van de cartografie, waar u veelvuldig in aanraking kwam met de geheime kaarten van het leger, de politie en de staatsveiligheid.

Vooreerst moet er op gewezen worden dat u tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen aflegt over uw tewerkstelling bij de Dienst Cartografie. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u tot aan uw vlucht dagelijks naar de Dienst Cartografie diende te gaan om de werknemers van deze dienst op te leiden. Het omgaan met de drukpersen was immers een complex gegeven, zo verduidelijkt u (CGVS 13/7/2015 p.10). Tevens legde u een certificaat neer waarin u op 11/10/1393 (01/01/2015) door de Dienst Cartografie bedankt werd voor uw bewezen diensten en waarin u veel succes gewenst werd in de toekomst [de Perzische datum 11/10/1393 werd in het attest verkeerdelijk omgezet tot 30/02/2013]. Als u er tijdens uw tweede gehoor op gewezen wordt dat dit certificaat erop lijkt te wijzen dat op 1 januari 2015 uw samenwerking met de Dienst Cartografie werd beëindigd, vertelt u dat destijds het opleidingsprogramma inderdaad gedaan was (CGVS 27/8/2015 p.2). U bevestigt dat de werknemers van de Dienst Cartografie na anderhalf jaar volledig opgeleid waren (CGVS 27/8/2015 p.2). Deze uitspraak gaat geheel in tegen uw eerdere verklaring dat u tot aan uw vlucht dagelijks op de Dienst Cartografie aanwezig was om de werknemers op te leiden. Deze tegenstrijdigheid schaadt het geloof in uw voorstelling van uw werk bij de Dienst Cartografie. U stelt nu dat, hoewel de werknemers geen vorming meer nodig hadden, u nog steeds dagelijks in de drukkerij van de Dienst Cartografie aanwezig diende te zijn. Niet alleen u maar ook nog twee à drie mekaniekers van uw bedrijf ASAP bleven elke dag op post in de drukkerij (CGVS 27/8/2015 p.2). Jullie enige taak was het onderhouden van de zes geleverde machines, eventuele defecten repareren en producten te vervangen (CGVS 27/8/2015 p.2). Dat u, een projecteider, samen met twee à drie techniekers dagelijks present moesten zijn in de drukkerij om zes nieuwe drukpersen te onderhouden, is weinig aannemelijk. Gevraagd hoe jullie jullie dagen vulden verduidelijkt u dat er verschillende soorten onderhoud zijn, nl. wekelijks, maandelijks, halfjaarlijks en jaarlijks (CGVS 27/8/2015 p.2). De suggestie dat de verleende garantie ook gewaarborgd was als uw bedrijf gecontacteerd kon worden bij een defect, zonder dat jullie steeds met een team aanwezig dienden te zijn, doet u af als "ook een mogelijkheid" (CGVS 27/8/2015 p.2). Uw markante tegenstrijdige verklaring en het daaropvolgende onaannemelijke beeld van uw tewerkstelling bij de dienst Cartografie na de beëindiging van de opleidingsperiode wijst erop dat u geen juiste voorstelling geeft van uw tewerkstelling bij de Dienst Cartografie.

Evenzo kan er niet aangenomen worden dat u gedurende uw werk in de drukkerij van de Dienst Cartografie in aanraking kwam met kaarten die geheime informatie bevatten. Zo zegt u veelvuldig dat u in aanraking kwam met kaarten van de politie en het leger waarvan de informatie gecodeerd was (CGVS 27/8/2015 p.3,4). Als u gevraagd wordt te beschrijven hoe de gecodeerde informatie op de kaarten eruit zag, blijkt dit voor u een onmogelijke opgave. Uw bewering dat u zeer geregeld in aanraking kwam met geheime kaarten die hun informatie in gecodeerde vorm weergaven zonder dat u in staat bent het uitzicht van de gecodeerde info enigszins te beschrijven, is niet geloofwaardig (CGVS 27/8/2015 p.5). Als u gevraagd wordt wat er dan door de kaarten van het leger in beeld gebracht wordt, kan u enkel zeggen dat er op de kaarten checkpoints staan aangegeven (CGVS 27/8/2015 p.4). Dit enige element dat u kan vertellen over de legerkaarten wekt verbazing. Checkpoints zijn immers allesbehalve vaststaande gegevens in een regio, maar wijzigen daarentegen in functie van de actuele veiligheidssituatie. Dat deze informatie op de kaarten gedrukt wordt, zorgt voor een zeer beperkte houdbaarheid van de kaarten. Als u hiermee geconfronteerd wordt slaagt u er niet in een verklaring te bieden (CGVS 27/8/2015 p.4). Evenmin kan u verklaren waarom de dienst Cartografie de kaarten van het leger drukte. Het leger beschikt immers zelf over een goed uitgewerkte drukkerij, waar u in het verleden nog gewerkt heeft (CGVS 27/8/2015 p.4). U vertelt immers dat u voor uw bedrijf 25 drukpersen leverde aan de drukkerij van het ministerie van defensie en dat u de medewerkers van het ministerie van defensie opleidde op het vlak van cartografie (CGVS 13/7/2015 p.8,9). Dat u drukpersen leverde aan het ministerie van defensie en haar medewerkers opleidde in het afdrukken van kaarten terwijl het leger nadien haar geheime kaarten door de drukkerij van de dienst Cartografie laat drukken, is allerm minst aannemelijk. De geheime kaarten van de politie zijn kaarten die de inplanting van de politiekantoren in de wijken weergeven, zo verklaart u (CGVS 27/8/2015 p.3,4). Van de schaal van deze kaarten heeft u dan weer geen idee (CGVS 27/8/2015 p.4). Evenmin heeft u er een idee van wat er geheim was aan deze kaarten van de politie. U kan slechts herhalen dat ze geheime codes bevatten (CGVS 27/8/2015 p.4). Als u uiteindelijk gevraagd wordt wat de geheime kaarten van groter belang maakt dan de op het internet beschikbare kaarten van Afghanistan komt u terug op de geheime gecodeerde informatie (CGVS 27/8/2015 p.5), die u echter in het geheel niet kan beschrijven, zoals hierboven reeds werd vermeld (CGVS 27/8/2015 p.5). Bovenstaande bevindingen ondermijnen sterk uw bewering dat u doorheen uw werk voor ASAP in aanraking kwam met geheime kaarten. Daar dit aspect een cruciaal element is in uw asielaanvraag wordt het geloof in uw asielmotieven zwaar geschaad door deze vaststelling.

Tenslotte merkt het CGVS met betrekking tot het document waarin Heidelberg uw werkactiviteiten bevestigt het volgende op. U stelde dat u op 12-13 hamal (1-2 april) een eerste keer werd bedreigd. Twee weken later zou u een tweede keer zijn bedreigd. Daarna nam u een week verlof en regelde u uw

vertrek. U verklaarde ongeveer één maand onderweg te zijn geweest en u kwam op 2 juni 2015 in België aan. U stelt dat u pas na uw aankomst in België uw collega N.M. heeft gecontacteerd om documenten en foto's op te sturen. U bevestigt nogmaals dat deze werkbevestiging pas werd opgemaakt nadat u in België was aangekomen, want u had voor uw vertrek tot uw aankomst in België geen contact opgenomen met uw collega's (CGVS 13/7/2015 p. 6-7, 19-20). Rekening houdend met deze chronologie mag het echter verbazen dat het document de datum van 15 april 2015 draagt. Deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaring dat dit document pas na uw aankomst in België werd opgemaakt enerzijds en de uitgiftedatum (die erop wijst dat het stuk werd opgemaakt toen u in Afghanistan verbleef) anderzijds, duidt eerder op een gepland vertrek en doet sterk twifelen aan de bewijswaarde van het stuk.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. Evenmin kan er aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan enkel omwille van uw vroegere werkzaamheden vervolging zou kennen of ernstige schade zou oplopen. In de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 wordt melding gemaakt van de risicogroep van de "Civilians Perceived as Supporting the Government or the International Community". In de UNHCR Guidelines wordt evenwel uitdrukkelijk gesteld dat de beschermingsnood van deze categorie asielzoekers afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Er moet worden vastgesteld dat er in uw dossier geen aanwijzingen zijn dat u louter omwille van uw tewerkstelling voor ASAP een beschermingsnood heeft. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u als werknemer van ASAP, een privébedrijf dat drukpersen levert, slechts zijdelings betrokken was bij de Afghaanse overheidsinstanties (CGVS 13/7/2015 p.8,9). Als installateur, opleider en uiteindelijk projectleider bij het leveren van drukpersen bekleedde u geen functie die bij terugkeer naar Afghanistan de bijzondere interesse kan wekken van een vervolgende partij (CGVS 13/7/2015 p.8-10). Te meer daar uit bovenstaande opmerkingen moet besloten worden dat u niet met gevoelige informatie in aanraking kwam. Daarnaast moet er opgeworpen worden dat er naast uw bedrieglijk bevonden asielrelaas nergens uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van uw werkzaamheden problemen kende in Afghanistan. Tot slot moet er gewezen worden op de vaststelling dat u over een redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de Afghaanse hoofdstad, zoals hieronder aangetoond wordt. Het gegeven dat u zonder problemen te hebben gekend gewerkt heeft voor ASAP, dat u slechts zijdelings met de overheidsdiensten in aanraking kwam, dat u een weinig prominente functie bekleedde en dat u zich kunt vestigen in Kabul, laten niet toe te besluiten dat u louter omwille van uw werkzaamheden een beschermingsnood zou hebben. Er moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het

gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende

of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent immers een volwassen man, die elf jaar school heeft gelopen (CGVS 13/7/2015 p.7). U bent het lezen en schrijven in het Dari machtig en u beheerst ook de tweede landstaal, het Pashtou (CGVS 13/7/2015 p.5). Daarnaast heeft u ook een zekere kennis van het Engels (CGVS 13/7/2015 p.8). Vanaf 1385 (2006) werkte u in Kabul voor het bedrijf ASAP. Aan uw jarenlange tewerkstelling in Kabul houdt u niet alleen relevante werkervaring maar ook tal van professionele contacten over (CGVS 27/8/2015 p.5). U werkte niet alleen bijna tien jaar in de hoofdstad, u verbleef er ook tijdens de week (CGVS 27/8/2015 p.5). U bent derhalve zeer vertrouwd met de stad Kabul en heeft er een vrienden- en kennissennetwerk kunnen ontwikkelen. Vanuit België heeft u nog steeds contact met een vriend die deels in Kabul verblijft en die u uw stavingstukken opstuurde. Voorts moet er opgemerkt worden dat u in Kabul over een oom beschikt die er een dokterspraktijk uitbaat. Voor uw vertrek uit Afghanistan werden u en uw gezinsleden door deze oom opgevangen en hielp hij u bij het regelen van uw reis naar Europa (CGVS 27/8/2015 p.7; CGVS M. 27/8/2015 p.2; 13/7/2015 p.16). Uw bewering dat deze oom u niet zou steunen bij terugkeer naar Afghanistan kan bijgevolg niet geloofd worden (CGVS 27/8/2015 p.7). Er kan redelijkerwijs aangenomen worden dat de oom bij wie u met uw vrouw en kinderen logeerde u ook zal ondersteunen indien u zich in Kabul zou vestigen. Als u gevraagd wordt welke problemen u voorziet indien u zich zou vestigen in de stad Kabul verwijst u naar uw asielaanvraag en meldt u dat u geen eigendom heeft in Kabul (CGVS 27/8/2015 p.7). Zoals hierboven aangetoond kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven en als u gevraagd wordt waarom u geen huis zou kunnen huren in de hoofdstad haalt u enkel opnieuw uw vrees voor de taliban aan (CGVS 27/8/2015 p.7). Uw vrouw ziet naast de bedrieglijk bevonden asielmotieven helemaal geen beletsel voor jullie vestiging in de stad Kabul (CGVS M. 27/8/2015 p.2). Gezien uw werkervaring, uw lange schoolcarrière, uw vertrouwdheid met Kabul, uw netwerk in deze stad en uw financiële middelen moet er op basis van uw verklaringen besloten worden dat Kabul voor u en uw gezin als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden. Derhalve dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u tijdens uw asielaanvraag voorlegt zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Alle documenten hebben betrekking op uw werkactiviteiten bij het bedrijf ASAP en zijn geenszins een indicatie voor de door u beweerde problemen die omwille van uw werkactiviteit zouden zijn ontstaan. Bovendien werd er hierboven reeds op gewezen dat u geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin u het attest over uw werkgelegenheid bij ASAP verkreeg. Deze vaststelling tast de bewijskracht van het stuk aanzienlijk aan. Bovendien blijkt uit het rapport dat aan het administratief dossier werd toegevoegd dat de hoge mate van corruptie in Afghanistan maakt dat valse en vervalste stukken gemakkelijk te verkrijgen zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en van de materiële motiveringsplicht.

In onderhavig verzoekschrift stellen verzoekers als volgt:

"1/ Eerste onderdeel: m.b.t. de weigering van erkenning als vluchteling

In het eerste onderdeel van de motivering van de bestreden beslissingen beargumenteert tegenpartij waarom zij meent verzoekers niet als vluchteling te moeten erkennen in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals gedefinieerd in het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

1/ Tegenpartij haalt vooreerst aan dat verzoeker de bedreigingen van de taliban niet aannemelijk kan maken en zij hierdoor niet als geloofwaardig worden aanzien. Tegenpartij haalt aan dat de bedreigingen niet als serieus beschouwd kunnen worden doordat verzoeker niet onmiddellijk actie ondernam na de eerste bedreiging.

Verzoeker is het hiermee niet eens.

Immers dacht verzoeker dat de taliban op lange termijn met hem zou willen samenwerken. Het is dan ook volgens die reden dat de taliban verzoeker, ten tijde van de eerste bedreiging, niet geforceerd hadden en ze dit op een vriendelijke maar desondanks dwingende toon hadden gevraagd.

Verzoeker had ook eerst de belofte aan de taliban gedaan om op hun vraag in te gaan, uit angst voor de gevolgen mocht hij dit openlijk weigeren.

Verzoeker had gehoopt dat eventueel een compromis mogelijk was, in de zin van een betaling met "usher". Hij hoopte een soort 'vrede' te kunnen bewaren, om zo verdere problemen te vermijden. In de regio van verzoeker wordt wel vaker beroep gedaan op het gebruik van "usher" (dwz het afstaan van een vijfde van de inkomsten (20%), in casu van de landbouwinkomsten) en daarom dacht verzoeker dat de taliban hier ook open voor zou staan.

Evenwel was het doel van de taliban niet wat verzoeker eerst in gedachten had.

Het was hen echt te doen om de kaarten.

2/ Vervolgens wordt hierin door de tegenpartij aangekaart dat verzoeker niet genoeg maatregelen nam om zijn familie voldoende te beschermen tegen de dreigementen van de taliban.

Evenwel wenst verzoeker hier te verduidelijken dat als hij wel onmiddellijk in actie was geschoten, dit zeker en vast argwanend had overgekomen.

Als verzoeker zijn familie onmiddellijk in veiligheid had gebracht, dan zou de taliban dit te weten zijn gekomen en hadden zij direct geweten dat verzoeker helemaal niet van plan was om mee te werken met hen.

Mocht hij wel onmiddellijk stappen hebben ondernomen, dan zou het voor de taliban geleden hebben dat hij zijn beloftes aan het ontlopen was!

Het is omwille van deze reden dat verzoeker zijn familie pas in veiligheid heeft gebracht na de serieuze bedreigingen bij de tweede benadering, om zo geen argwaan te wekken.

Tegenpartij kaart ook aan dat er tegenstrijdigheden zijn over de bewegingsruimte die verzoekers echtgenote en kinderen hadden na de tweede bedreiging van de taliban. Zo bleven de kinderen toch naar school gaan, hoewel verzoeker verklaarde dat de bewegingsruimte van zijn gezin sterkt ingeperkt werd.

Verzoeker wilt hier verduidelijken dat zijn kinderen inderdaad nog naar school bleven gaan, doch enkel en alleen omdat de school zich maar op zo'n 7 minuten wandelafstand van hun huis bevond, en niet 20 minuten zoals zijn echtgenote beweerde (zie gehoorverslag CGVS Maryam dd. 28/08/2015, blz. 2).

Verzoeker verklaart dat zijn echtgenote analfabetisch is en dat hierom bepaalde tegenstrijdigheden waren tussen verzoeker en zijn echtgenote. Zij is immers huisvrouw en schat de afgelegde afstanden niet goed in.

Het was belangrijk voor verzoeker om zo goed als mogelijk door te gaan met zijn dagelijks leven, daar hij wist dat de taliban hem heel de tijd in de gaten hield. De minste onregelmatigheid zou argwaan hebben gewekt en zou desastreuze gevolgen met zich mee hebben gebracht!

Het is dan ook niet onlogisch dat verzoeker, om zijn familie te beschermen, zeer voorzichtig te werk is moeten gaan en dat op dat moment 'niets doen' de beste manier was om de veiligheid van zijn gezin te waarborgen.

3/ Vervolgens trekt de tegenpartij ook de oorzaak van de vervolging door de taliban van verzoeker in vraag. De tegenpartij wijst op tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen van verzoeker over zijn tewerkstelling bij de dienst Cartografie.

Verzoeker blijft bij zijn standpunt dat hij tot aan zijn vlucht uit Afghanistan bij de dienst Cartografie gewerkt heeft.

Verzoeker wenst dit te ondersteunen door allerhande bijkomende documenten die hij na de weigeringsbeslissing van tegenpartij heeft mogen verkrijgen (zie bijlage 3 t/m 8).

Met betrekking tot het neergelegde certificaat wilt verzoeker verduidelijken dat dit een bewijs was dat een studieproject ten einde was gekomen op 01.01.2015. Evenwel is het andere werk gewoon blijven doorgaan en dit tot 15.04.2015. Verzoeker stond namelijk ook in voor het onderhoud van de machines. Dit certificaat is dus niet een bewijs van het einde van zijn tewerkstelling bij de dienst Cartografie. Er werd van verzoeker verwacht dat hij aanwezig moest blijven om uitleg te verschaffen, desondanks het einde van het studieproject.

Verzoeker legt hiervoor verschillende foto's neer ter staving van zijn verhaal (zie bijlage, stuk 3a-o).

Aangezien het heel dure machines waren, was dit een grote verantwoordelijkheid voor verzoeker en was het dan ook zijn taak om ervoor te zorgen dat er zich geen problemen voordeden. Als er zo'n machine/onderdeel stuk ging, duurde het een tijdje vooraleer verzoeker dit kon herstellen, daar de onderdelen helemaal van Duitsland naar Afghanistan moesten geleverd worden. Het is dus niet zo dat verzoeker niet tewerkgesteld was, maar hij moest gewoon wachten tot de nieuwe onderdelen geleverd werden.

Omwille van deze reden moest verzoeker permanent aanwezig zijn en gaf hij in tussen tijd opleidingen aan de werknemers.

Verder verklaart verzoeker ook dat het steeds dezelfde machines waren in de fabriek, en niet zes nieuwe machines zoals uit het gehoorverslag blijkt (zie gehoorverslag CGVS dd. 27.08.2015, blz. 2) waardoor permanent onderhoud wel degelijk een noodzaak was en dit dus inderdaad een werk was voor hem en nog een tweetal andere technici.

Verzoeker wenst er ook op te wijzen dat hij, tijdens de 2 gehoren bij tegenpartij, soms technische antwoorden heeft gegeven, die door de Afghaanse tolk niet altijd duidelijk waren.

4/ Vervolgens haalt de tegenpartij aan dat er niet aangenomen kon worden dat verzoeker gedurende zijn werk in de drukkerij van de dienst Cartografie in aanraking kwam met kaarten die geheime informatie bevatten.

Verzoeker haalt aan dat hij niet op de hoogte was van de specifieke inhoud van de kaarten, maar wel dat zij geheime informatie bevatten. Hij was geen specialist in deze materie en wist dan ook niet hoe ze te gebruiken. Hij was enkel verantwoordelijk voor het repareren van de machines die deze kaarten drukten.

Maar verzoeker was wel op de hoogte van deze kaarten en dat zij ook daar werden gedrukt. Verzoeker bevestigt dat het ministerie van Defensie zelf over een drukkerij beschikte, maar dat deze kaarten wel op de dienst Cartografie werden gedrukt, juist omdat zij geheime informatie bevatten. Zo kwam de minister van Defensie geregeld op bezoek in de drukkerij (zie bijlage, stuk 3b). Hij verklaarde dat vanaf de ambtstermijn van president Najibullah tot op heden dit de gaande praktijk was.

Verzoeker haalt ook aan dat de geheime kaarten van de politie wel degelijk ook op de dienst Cartografie werden gedrukt (zie bijlage, stuk 4a-c). Evenwel wenst hij te verduidelijken, m.b.t. de codes waarover hij sprak (zie gehoorverslag CGVS dd. 27/08/2015, blz. 4) dat het in casu gaat over pictogrammen, en niet over codes.

Ook hier denkt verzoeker dat dit om een verkeerde interpretatie door de protection officer ging dan wel door de Afghaanse tolk foutief vertaald werd.

Op deze geheime kaarten van de politie is ook veel informatie m.b.t. de verschillende politiebureaus terug te vinden. Ter staving hiervan legt verzoeker enkele kopies neer van deze kaarten (zie bijlage, stuk 5a-f). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker weldegelijk aan die kaarten kon geraken en dat het dan ook niet onlogisch is dat hij door de taliban werd benaderd om deze voor hen te bemachtigen.

M.b.t. de checkpoints waar verzoeker over sprak (zie gehoorverslag CGVS dd. 28/08/2015, blz. 4) wenst verzoeker te verduidelijken dat hij niet goed op de hoogte was van deze informatie, daar het in casu ging om geheime informatie.

Verzoeker was dus enkel en alleen op de hoogte dat die kaarten op de dienst Cartografie werden gedrukt, maar niet op de hoogte van de precieze inhoud. Dit is andermaal logisch, daar het om geheime informatie ging.

Het is dus niet onlogisch dat verzoeker werd benaderd door de taliban om die specifieke kaarten te bemachtigen, daar hij als vaste werknemer dagelijks op de dienst Cartografie aanwezig was.

Ter staving verwijst verzoeker naar de infobundel Heidelberg Afghanistan Company Profile (zie bijlage, stuk 6) waarin verzoeker meermaals op foto afgebeeld is.

Hieruit kan wel duidelijk geconcludeerd worden dat verzoeker een vaste werknemer was op de dienst Cartografie.

Verder legt verzoeker nog een aantal kopies neer waaruit zeer duidelijk blijkt dat hij vast in dienst was bij de dienst Cartografie en dat hij meermaals bij hoog bezoek aanwezig was (zie bijlage, stuk 7a-e).

Verzoeker benadrukt nogmaals dat het niet zijn job was om precies te weten wat nu juist de inhoud van die kaarten was, daar het niet zijn specialiteit was! Evenwel kan uit hetgeen hierboven is uiteengezet worden afgeleid dat verzoeker weldegelijk in contact kwam met verschillende kaarten die geheime informatie bevatten.

Verzoekers menen dat zij de gegrondheid van hun vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt hebben, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoekers als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door hen daarentegen in de bestreden beslissingen te weigeren, schendt tegenpartij het artikel 48/3 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Dat het eerste middel gegrond is.

2/ Tweede onderdeel: m.b.t. de weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekers het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De tegenpartij dient in de toekomst te kijken om te beoordelen of verzoeker een actueel en reëel risico loopt bij terugkeer naar land van herkomst.

De tegenpartij is van de overtuiging dat verzoeker en zijn echtgenote een reëel intern vluchtalternatief hebben, met name de stad Kabul.

De tegenpartij haalt aan dat dit in casu het geval is, daar verzoeker bij zijn oom, die een dokterspraktijk heeft, in Kabul terecht kan.

Evenwel verklaart verzoeker hier dat dit niet meer het geval is. Zijn oom woont sinds een tweetal maanden niet meer in Kabul. Verzoeker heeft dit vernomen van zijn vriend die hem zijn documenten heeft nagestuurd.

Hierdoor kan aan verzoeker niet meer de redelijke bescherming worden geboden die het UNHCR vooropstelt.

Verder verwijst verzoeker naar zijn eerdere verklaringen waarin hij stelde dat de taliban gedreigd heeft dat als hij niet zou meewerken, ze hem overal in Afghanistan zouden vinden en zijn kinderen ontvoerd zouden worden!!

Verzoeker verklaart dat hij overal zal worden gevolgd, waar hij zich in Afghanistan ook bevindt!

Doordat verzoeker ook met zijn foto op de poster van Heidelberg Afghanistan staat (zie bijlage, stuk 8) is hij zeer gekend in de regio en zal hij dan ook een zeer gemakkelijk doelwit zijn om op te sporen als hij zou moeten terugkeren naar Afghanistan!

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.

Dat gelet op bovenstaande argumentatie bewezen is dat verzoeker weldegelijk werkt op de dienst Cartografie en in aanraking kwam met kaarten die geheime informatie bevatte.

Dat hierdoor bewezen is dat verzoekers een gegronde vrees hebben voor de taliban door zijn positie binnen het bedrijf.

Verzoekers menen dan ook dat bij hun terugkeer naar Afghanistan zij het risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Dat verzoekers verder niet over een reëel intern vluchtalternatief beschikken.

Tegenpartij motiveert onvoldoende waarom ze verzoekers het subsidiaire beschermingsstatuut weigeren en schendt dan ook het artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Dat verzoekers zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissingen."

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een reeks foto's (stukken 3 en 4), kopieën van geheime kaarten van de politie (stuk 5), het "Heidelberg Afghanistan Company Profile" (stuk 6), kopieën ter staving van verzoekers tewerkstelling bij de dienst Cartografie (stuk 7) en een poster van Heidelberg Afghanistan (stuk 8).

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul” van 19 november 2015 (bijlage 1) en de COI Focus “Afghanistan. Veiligheid op de weg voor burgers” van 2 maart 2015 (bijlage 2).

Ter terechtzitting leggen verzoekers samen met een aanvullende nota de huurovereenkomst van verzoekers oom in India neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers reactie op de bedreigingen van de taliban niet geloofwaardig is, (ii) verzoeker geen maatregelen nam om zijn familie te beschermen en verzoekers elkaar tegenspreken betreffende de bewegingsruimte van hun kinderen, (iii) het voorgestelde optreden van de taliban ten aanzien van verzoeker niet aannemelijk is, (iv) verzoeker geen juiste voorstelling geeft van zijn werkzaamheden bij de dienst Cartografie en hij evenmin aannemelijk maakt dat hij er in aanraking kwam met kaarten die geheime informatie bevatten, (v) verzoekers verklaringen over het neergelegde document ter bevestiging van zijn werkzaamheden bij Heidelberg sterk doen twijfelen aan de bewijswaarde van dit document, (vi) buiten zijn bedrieglijk bevonden asielrelaas, nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij omwille van zijn werkzaamheden problemen kende in Afghanistan, en (vii) de overige neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Betreffende het motief in de bestreden beslissingen dat verzoekers reactie op de bedreigingen van de taliban niet geloofwaardig is, komen verzoekers niet verder dan het herhalen van verzoekers verklaringen dienaangaande en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal uit deze verklaringen, hetgeen deze motivering niet kan weerleggen. Betreffende het motief in de bestreden beslissingen dat verzoeker geen maatregelen ter bescherming van zijn familie, voeren verzoekers aan dat indien hij zijn familie onmiddellijk in veiligheid had gebracht, de taliban dat had geweten en meteen wist dat verzoeker niet van plan was om met hen mee te werken. Hierbij dient evenwel opgemerkt dat verzoeker zijn echtgenote zelfs niet meteen inlichtte over het mogelijke gevaar dat zij en hun kinderen liepen. Dergelijke passiviteit ten aanzien van zijn familie is wel degelijk onaannemelijk indien de taliban werkelijk zou gedreigd hebben tot het inschakelen van zijn kinderen voor de jihad indien verzoeker weigerde mee te werken. Dat verzoekster analfabete en huisvrouw zou zijn waardoor zij afgelegde afstanden niet goed zou kunnen inschatten, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat hun kinderen niet verder kwam dan het huis en de omliggende velden, terwijl verzoekster verklaarde dat hun kinderen gewoon te voet naar school bleven gaan.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoekers geen enkel inhoudelijk verweer voeren tegen de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat zij de voorgestelde manier van handelen van de taliban niet aannemelijk weten te maken, zodat deze motivering als vaststaand wordt beschouwd.

Tevens dient vastgesteld dat verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op wijst dat niet wordt getwijfeld aan verzoekers tewerkstelling voor het bedrijf ASAP/Heidelberg. De voorstelling van zijn takenpakket wordt echter wel in twijfel getrokken. Waar verzoeker bij onderhavig verzoekschrift een reeks documenten bijbrengt ter staving van zijn tewerkstelling, dient er vooreerst op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen

documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven bevat geen enkele van deze documenten een taakomschrijving van verzoekers beweerde functies, noch kan eruit worden afgeleid dat verzoeker bij de opmaak van kaarten en de inhoud ervan betrokken was, er kennis van had of er zeggenschap over had. Evenmin kan worden afgeleid dat verzoeker omwille van zijn tewerkstelling op zich vervolging zou dienen te vrezen of een risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verder dient vastgesteld dat verzoekers bewering dat er tijdens het gehoor vertaalproblemen zouden hebben plaatsgevonden, niet kan worden aangenomen. Nergens uit verzoekers gehoorverslag blijkt dat hij de tolk niet of verkeerd begreep en noch verzoeker, noch zijn aanwezige raadsman maakten enige opmerking over mogelijk vertaalproblemen. De bewering in onderhavig verzoekschrift is dan ook een blote *post factum*-verklaring.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoekers er niet in slagen de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelazen niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de asielrelazen maken verzoekers vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekers zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kunnen onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Uit de COI Focus “*Veiligheid op de weg voor burgers*” van 2 maart 2015 (nota met opmerkingen, bijlage 2) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoekers zich op een veilige manier toegang kunnen verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul*” van 19 november 2015 (nota met opmerkingen, bijlage 1). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul*” van 19 november 2015 (nota met opmerkingen, bijlage 1)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het

Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoekers over een intern vestigingsalternatief beschikken in de stad Kabul.

Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder wordt er in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. U bent immers een volwassen man, die elf jaar school heeft gelopen (CGVS 13/7/2015 p.7). U bent het lezen en schrijven in het Dari machtig en u beheerst ook de tweede landstaal, het Pashtou (CGVS 13/7/2015 p.5). Daarnaast heeft u ook een zekere kennis van het Engels (CGVS 13/7/2015 p.8). Vanaf 1385 (2006) werkte u in Kabul voor het bedrijf ASAP. Aan uw jarenlange tewerkstelling in Kabul houdt u niet alleen relevante werkervaring maar ook tal van professionele contacten over (CGVS 27/8/2015 p.5). U werkte niet alleen bijna tien jaar in de hoofdstad, u verbleef er ook tijdens de week (CGVS 27/8/2015 p.5). U bent derhalve zeer vertrouwd met de stad Kabul en heeft er een vrienden- en kennissennetwerk kunnen ontwikkelen. Vanuit België heeft u nog steeds contact met een vriend die deels in Kabul verblijft en die u uw stavingstukken opstuurde. [...] Als u gevraagd wordt welke problemen u voorziet indien u zich zou vestigen in de stad Kabul verwijst u naar uw asielaanvraag en meldt u dat u geen eigendom heeft

in Kabul (CGVS 27/8/2015 p.7). Zoals hierboven aangetoond kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven en als u gevraagd wordt waarom u geen huis zou kunnen huren in de hoofdstad haalt u enkel opnieuw uw vrees voor de taliban aan (CGVS 27/8/2015 p.7). Uw vrouw ziet naast de bedrieglijk bevonden asielmotieven helemaal geen beletsel voor jullie vestiging in de stad Kabul (CGVS M. 27/8/2015 p.2). Gezien uw werkervaring, uw lange schoolcarrière, uw vertrouwdheid met Kabul, uw netwerk in deze stad en uw financiële middelen moet er op basis van uw verklaringen besloten worden dat Kabul voor u en uw gezin als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden. Derhalve dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Wat betreft het feit dat verzoekers oom zou zijn verhuisd naar India (rechtsplegingsdossier, stuk 9), dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften." (de Raad onderlijnt)

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER